Ved

Andreas Kristjan Wendelboes Grav.

„Han faldt som et Offer for sin utrættelige Kaldsiver og Menneskekiærlighed."

Her, altsaa her er Stedet, hvor de lagde
Hans dyrebare Liig til Hvile ned;
Her ømt og varmt utalte Taarer sagde
Min Wendelboe: „sov sødelig i Fred!"
Her standsede den lange Sørgeskare,
Da Vennen Vennerne saa tyst henbare,
Mens i hans Kammers stille Dunkelhed
Hans Ungdoms Brud, min Søster Hænder vred.

Her altsaa stod' I, alderstegne Fædre!
Med tunge Fod, med furet Kind saa bleg
Ved Savnets bittre Taarestrøm at hædre
Min Jonathan. Livskraftig var den Eeg,
Her Lynet slog: de Gamles Haab og Støtte
Vandt tidt beseiret Død saa grumt i Bytte.
Den unge Læge, Syges lyse Trøst,
Hans Faders høire Haand har Hela kyst.

Du hans og min trofaste Ungdomslærer,
Og alle Aars huldfaderligste Ven!
Os var Du meer: saa sønlig Dig jeg ærer,
Min Linas Fader! Sorgen stirrer hen
Paa Timen, som paa eengang os henrykte:
Du Ham og mig med Sønnenavnet smykte.
Ak! Troskab, Flid og Haab og Strid og Taal
Her sank saa nær sit elskelige Maal.

Her er det altsaa, sorte Grav! Du gjemmer
Og skiuler Støvet af mit Hiertes Ven.
Hid længe bar mig Længselen, der stemmer
Til Klagesang min glemte Luth igjen.
Her gik vi før bag røde Kirkemure
Og læste paa de stærke Fangebure
I Alvorshu, ei som til Tidsfordriv,
Navn, Daad og Tro og Haab og Død og Liv.

Her gik vi før, mens Aanden i os bruuste
Som Bølgen stolt og svulmende paa Søe,
Som Lundene, naar Stormen i dem suuste,
Og svoer som Mænd at leve og at døe;
Her gik vi fro, da Hjertet var saa stille
Og mildt os bøied til de Blomster milde:
Vi Favn i Favn gik under Kirkens Bue,
I from Begeistring brændte Hiertets Lue.

Da talte vi om Kjærlighedens Rige,
Om Aandens Adel og dens Herskermagt;
Om Firmamentets ahnte Himmelstige
Og Kræfternes vidunderlige Pagt.
For Lys og Frihed tændtes Altarflammen,
Og vore Hierter smeltede den sammen:
Naar Holbergs Skjemt, naar Axels Stordaad lød,
I begge samme Tankeglimt udbrød.

Og nu — hvor øde suse disse Lunde!
Hvor sygnende det matte Bølgesuk!
Træt sænker Blomsten Bægret, som den kunde
Forstaae vor Vee, og svømmer i sin Dug.
Du Moder til de bløde Harmonier,
Hans Fløite! Du veemodig ogsaa tier;
Og stum og lukt er Bogen — Alt, jeg seer,
Min Kummers Torne hvædser meer og meer.

Dog og i denne Tornekrands indflette
Sig Trøstens Lillier; Taalmods-Engelen
Husvalelsernes Kalk ei kan forgjette,
Naar i Gethsemaneh vi føres hen.
Ei uden Haab vi tør ved Graven sørge,
Ei uden Tro om Herrens Veie spørge,
Ei uden Blik til Himlen vi paa Jord
Tør søge Livets rette Trøsteord.

Vel er det Sandt, at Ærens Krone vinde
Ei Dages Tal, men Snille, Kraft og Dyd;
At Eftermælets dyrebare Minde
Hans Efterladte skienker stille Fryd.
Vel er det Sandt, Forældre! Brødre! Venner!
Og hulde Søstre! denne Trøst vi kiender,
At Hjerterne, naar eet i Kredsen brast,
Samslynge sig end mere ømt og fast.

Vel er det Sandt, I Fattige! som græde;
I Syge! hvilke Han et Offer faldt,
At Han kan Eder Trøst og Raad berede,
Hvis Øie kjærlig vaager over Alt.
Vel Sandt, at Videnskabens Helligdomme,
Naturens, Konstens Ynder stedse fromme,
Aandsrige Dyrkere dem samle vil;
At ogsaa der maa Savnet lukkes til.

Sandt er det og, Du gudhengivne Pige
Med reen og stærk og lys og ædel Aand!
At Smertens første Brand og Brodd maa vige
For Tidens ubegrebne Lægehaand.
Saa hellig Troskab i sig selv jo eier
En Salighed, hvis Trøst ei Død afmeier.
Guds Villie var og, at i al den Vee
Ei Faderløses Jamren maatte skee.

Dog er det aldrig denne Trøst alene,
Vi række dem, der trofast elsket har
Og elske end: O Jesu Navn forene
Bag Graven skal hvad her forenet var.
„Vi sees igien!" lød trøsterig hans Tale,
Da selv Han gik i Dødens mørke Dale.
Her og skrev lige kjærlig Frelseren
Det stiernefunklende: „Vi sees igien!"

Sorøe den 7de Mai 1835.

J. G. Gs. Briem.

Velbyrdige

Frue Kammerraadinde Briem

til Grund.